

Sygn. akt: III C 661/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki akcyjnej w W.

przeciwko B. Ś.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt III C 661/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 grudnia 2018 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z 2 lutego 2018 roku powód (...) Bank (...) Spółka akcyjna w W. zażądał zasądzenia od pozwanej B. Ś. na swoją rzecz kwoty 5.938,33 złotych z odsetkami umownymi oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że strony zawarły umowę pożyczki, która została wypowiedziana przez powoda. Wskazał, że pozwana nie spłaciła pożyczki w wysokości 4.395,13 złotych z tytułu należności głównej oraz 1.543,20 złotych tytułem odsetek.

Nakazem zapłaty z dnia 1 marca 2018 roku, wydanym w postępowaniu nakazowym, Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwaną na rzecz powoda kwoty 5.938,33 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła zarzuty. Zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o jego uchylenie oraz oddalenie powództwa. Podniosła zarzut bezpodstawności żądania oraz przedawnienia roszczenia.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 19 lipca 2012 roku powód (...) Bank (...) Spółka akcyjna w W. zawarł z C. Ł. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). W ramach tej umowy bank przeniósł na C. Ł. kwotę 5.263,16 złotych, która zobowiązała się do spłaty tej kwoty wraz z odsetkami w wysokości 19,49 % w skali roku w terminie 5 lat.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowa, k. 53-54;

Dnia 31 grudnia 2013 roku powód zawarł z pozwaną B. Ś. umowę ugody nr (...), w której strony ustaliły wysokość zadłużenia pozwanej z tytułu umowy pożyczki nr (...) na kwotę 5.849,21 złotych, w tym 4.994,47 złotych z tytułu kapitału oraz 854,74 złotych z tytułu odsetek. Jednocześnie pozwana zobowiązała się do spłaty tej kwoty w okresie 40 miesięcy.

Dowód:

- umowa, k. 24-25;

Pismem z 13 listopada 2014 roku powód wypowiedział pozwanej warunki spłaty zobowiązań wynikających z umowy nr (...) określone w umowie ugody z terminem wypowiedzenia wynoszącym 30 dni od dnia doręczenia pisma. Pismo zostało doręczone 26 listopada 2014 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z 13 listopada 2014 roku, k. 23, 57-58;

Pismem z 11 grudnia 2017 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 5.870,95 złotych w terminie 7 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania. Wezwanie zostało doręczone 20 grudnia 2017 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z 11 grudnia 2017 roku, k. 6-7;

Dnia 2 lutego 2018 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdził zobowiązanie pozwanej w wysokości 5.938,33 złotych, w tym 4.395,13 złotych z tytułu należności głównej oraz 1.543,20 złotych z tytułu odsetek.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- wyciąg z ksiąg banku, k. 5;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W takiej sytuacji powód winien był wykazać, że doszło do zawarcia pożyczki oraz wysokość zobowiązania z tego tytułu. W ocenie sądu powód wykazał powyższe okoliczności. Z dowodu z umowy nr (...) wynikało, że powód zawarł z C. Ł., będącą matką pozwanej, umowę pożyczki. Z umowy ugody z 31 grudnia 2013 roku wynika, że odpowiedzialność z tytułu spłaty pożyczki ponosi pozwana jako jej spadkobierczyni. W ramach pożyczki powód przeniósł na C. Ł. kwotę 5.263,16 złotych, z zobowiązaniem do spłaty tej kwoty wraz z odsetkami w wysokości 19,49 % w skali roku w terminie 5 lat. Z umowy ugody nr (...) wynika, że zobowiązanie to przeszło na pozwaną na podstawie nabycia spadku. Z umowy tej wynika, że zobowiązanie to wynosiło 5.849,21 złotych, w tym 4.994,47 złotych z tytułu kapitału oraz 854,74 złotych z tytułu odsetek. Pozwana zobowiązała się do spłaty tej kwoty w 40 ratach miesięcznych. W § 8 ust. 1 ugody strony ustaliły, że powód może wypowiedzieć ugodę w przypadku niedotrzymania przez pozwaną zobowiązań określonych w ugodzie, w szczególności braku spłaty zadłużenia zgodnie z harmonogramem, negatywnej oceny zdolności do spłaty zadłużenia albo zagrożenia upadłością. Z pisma z 13 listopada

2014 roku wynika wypowiedzenie umowy przez powoda wobec braku spłaty należności zgodnie z harmonogramem. Pozwana nie kwestionowała przyczyn wypowiedzenia umowy.

Mimo wykazania przez powoda istnienia swojego roszczenia, jego żądanie nie mogło zostać uwzględnione. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie zaś z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Pismo zawierające wypowiedzenie umowy zostało doręczone pozwanej dnia 26 listopada 2014 roku, zatem skutek w postaci rozwiązania umowy przypadł na 27 grudnia 2014 roku. Zgodnie zaś z treścią § 8 ust. 6 umowy po upływie terminu wypowiedzenia warunków spłaty umowy, całość niespłaconego przez klienta zadłużenia staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym. W takim stanie rzeczy roszczenie powoda przedawniło się z upływem 3 lat, a zatem 27 grudnia 2017 roku. Tymczasem pozew w niniejszej sprawie został złożony 20 lutego 2018 roku, a zatem po upływie terminu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd winien powództwo oddalić, o czym orzekł jak w sentencji.